

THƯ GỬI TTBG.

Tác giả: BẢNG PHONG ĐẶNG VĂN ÂU.

Thành Phố Westminster, Quận Cam, Ngày .....

Nhà văn Trần thị Bông Giấy thân mến,

Đọc những tác phẩm của em, anh có cảm tưởng như mình đang đọc Doctor Zhivago của Boris Pasternak. Em không có một lời lên án nặng nề cái chủ nghĩa cộng sản như anh. Em chỉ thuật lại cuộc đời trôi nổi của một người phụ nữ con nhà khuê các sau khi Việt Cộng hoàn thành cuộc xâm lăng Miền Nam. Cuộc sống nổi trôi của em rất giống cuộc sống nổi trôi của Doctor Zhivago vì cái chủ nghĩa tước đoạt Quyền Con Người.

Boris Pasternak là thi sĩ. Em là nhạc sĩ. Hai người nghệ sĩ ở hai phương trời cách biệt đã dùng ngòi bút để mô tả cảnh tượng tiêu điều của đất nước dưới sự cai trị của cái gọi là xã hội chủ nghĩa, dù ở trời Đông hay trời Tây. Người đọc có tâm hồn quý trọng giá trị Con Người đều phải nhận ra em là người chống Chủ Nghĩa Xã Hội (Cộng Sản) theo cung cách của nhà văn.

Đến khi đọc những bài viết của em phê bình nhạc sĩ Phạm Duy, kỹ sư Nguyễn Gia Kiểng, tác giả cuốn Tổ Quốc Ăn Năn, và nhà văn Vũ Thu Hiền, tác giả Đêm Giữa Ban Ngày, anh nhận thấy rằng em không những rất khác với các nhà văn nữ đã đành, mà em còn khác với những nhà văn nam giới: *“Dám bước vào lĩnh vực phê bình chính trị!”*

Anh đánh giá em cao, bởi vì chúng ta đang sống trong môi trường được tự do sáng tác, nhưng những tác giả không chấp nhận sự phê bình của người đọc.

Ví dụ nhà văn Mai Thảo và nhà thơ Nguyên Sa tự phong cho mình là hai Đỉnh Núi Cao Văn Học, bị nhà giáo Nguyễn Khánh Do lên tiếng phê bình rất chính đáng, mà họ vẫn ngất ngưỡng cao ngạo với cái lâu đài văn chương của họ. Nhà thơ Cao Đông Khánh (đã qua đời) sùng bái văn tài Mai Thảo, không đủ trình độ lý lẽ để phản bác nhận định của thầy Nguyễn Khánh Do, liền viết bài mạ lỵ:

“Cha mẹ thầy giáo Nguyễn Khánh Do kỳ vọng con mình sẽ danh tiếng nên đặt tên con là Khánh Do. Ngất vì Khánh Do nói láo là Khó Danh, nên thầy giáo phê bình hai nhà văn đỉnh cao để kiếm chút danh!”

Em có thấy sự kiện văn giới ứng xử với nhau kém văn hóa đến thế không?

Ba bài viết của em về ba nhân vật tên tuổi là đủ cho anh hiểu trình độ nhận thức chính trị của em. Anh nghĩ một số độc giả yêu mến em vì em là một người viết có tinh thần trách nhiệm với văn chương, dù em biết trước búa rìu dư luận sẽ “uýnh” vào mình.

Anh không phải là nhà văn, bởi vì tự biết mình không có văn tài. Anh chỉ là người lính tình nguyện, hiện dịch, thuộc loại lính tác chiến nhà nghề (professional fighting soldier). Anh chấp nhận mình là kẻ thua trận; nhưng không hề nghĩ mình thua cuộc, vì cuộc chiến đấu chống lại ma quỷ cộng sản vẫn còn tiếp tục. Và anh mãnh liệt tin tưởng rằng Việt Nam Cộng Hòa sẽ thắng trong trận chiến này. Đó là quy luật tự nhiên, chứ không phải anh cường điệu hay hoang tưởng, bởi vì: **“Đạo Nghĩa Sẽ Thắng Hung Tàn.”**

Không còn có khí giới sát thương trong tay nhưng người lính VNCH chiến đấu không phải chỉ có súng đạn, mà còn chống lại cái ý thức hệ mà Việt Cộng áp đặt lên toàn dân ta. Bởi vậy, anh không ngần ngại nói lên chính nghĩa đấu tranh của Miền Nam dù biết trước Việt Cộng và tay sai sẽ mạ lỵ mình. Anh dành phần lớn thời giờ giảng dạy cho bọn tay sai Việt Cộng hiểu rằng Tư Bản không phải là chủ nghĩa, vì Tư Bản không đề ra nhân sinh quan, vũ trụ quan (như tôn giáo), rồi dùng bạo lực áp bức người khác phải tuân thủ. Tư Bản là Chủ Thuyết (Theory), Kinh Tế Thị Trường Tự Do chấp nhận các tôn giáo khác nhau. Các nước Bắc Âu, trên hình thức là Xã Hội vì quan tâm đến phúc lợi nhân dân, giống như Tư Bản Hoa Kỳ lo phúc lợi cho dân Việt Nam Tị Nạn vậy.

Nhà văn Vũ Thư Hiên có lần trả lời cuộc phỏng vấn của ký giả Dương Phục trên đài phát thanh ở Houston rằng **“Ông không chống Cộng Sản, ông chỉ chống Độc Tài”**.

Trả lời như thế, nhà văn Vũ Thư Hiên chưa phân biệt được cộng sản và độc tài. Cộng sản là nền độc tài toàn trị, ngăn cấm toàn bộ tất cả những gì mà chủ nghĩa đề ra. Độc tài chỉ ngăn cấm một số lãnh vực, đôi khi có mục đích giáo hóa người dân trên con đường xây dựng Dân Chủ. Chẳng hạn, lãnh tụ Lý Quang Diệu, Phác Chính Hy là một thí dụ.

Anh cho rằng em phê bình Phạm Duy là bảo vệ phẩm cách của người nghệ sĩ.

Phạm Duy nói **“Tôi không chống Cộng, chỉ chống gậy”** chứng tỏ Phạm Duy là kẻ vô ơn đối với người chiến sĩ Miền Nam đã hy sinh xương máu cho ông được tự do sáng tác. Thử hỏi Văn Cao là thiên tài âm nhạc, bị sống dưới chế độ cộng sản có được quyền sáng tác như Phạm Duy không?

Phạm Duy nói **“Tôi sáng tác âm nhạc khi ngồi trong chuồng xí”** (câu tiêu) chứng tỏ ông khinh miệt những người ái mộ ông. Sự cao ngạo đó đáng được coi là thô bỉ.

Phạm Duy nói **“Nếu Thượng sư Thanh Hải trả tôi 5 ngàn đô la thì tôi cũng làm nhạc xung tụng bà ấy”** chứng tỏ ông là người chỉ coi trọng đồng tiền, không xứng đáng mang danh hiệu người nghệ sĩ tài danh.

Những bài viết phê bình của em có tác dụng xây dựng văn hóa; chứ không phải chửi bới như một số người quy cho em là “nguy hiểm”.

*

**

Giáng Sinh năm 2018, em bảo con em lái xe từ San José xuống thăm anh bị ốm tim. Anh rất biết ơn sự ân cần của em mà anh bạn Peter Phạm từng viết như sau:

“Trong đời binh nghiệp, anh Âu có lẽ từng được Quân đội gắn huy chương. Nhưng ngày nay anh Âu nhận được sự quý mến từ Trần Thị Bông Giây còn đáng giá hơn những tấm huy chương thời trước rất nhiều. Trong đời kiếm cho được một người bạn tri âm tri kỷ đâu phải dễ?”

Peter viết rất ngắn, nhưng đầy đủ để diễn đạt sự tương kính giữa hai anh em.

Trong đêm Giáng Sinh, em hỏi anh đánh giá thế nào tình hình văn chương ở hải ngoại.

Anh đã thẳng thắn đáp:

“Với tư cách là một độc giả, anh nhận thấy các nhà văn tị nạn phần lớn đang theo đuổi một nền văn chương thù tạc, chén chú chén anh, mặc áo thụng vái nhau nhiều hơn là cống hiến cho người đọc nỗi trăn trở thân phận người Việt Nam dưới chế độ Việt Cộng. Với tư cách là người anh, nhận thấy em là nhà văn có tài, anh xin em hãy trải tâm hồn mình để sống cùng với nỗi bất hạnh của dân tộc. Tác phẩm của nhà văn trong thời đại bi đát này không thể là *“mua vui cũng được một vài trống canh”* và đừng bao giờ lo lắng như thi hào Nguyễn Du *“Bất tri tam bách dư niên hậu, thiên hạ hà nhân khấp Tố Như?”* Bởi vì lâm vào tình cảnh nước mất nhà tan thì *“Thân còn chẳng có, có chi danh!”*. Anh quan niệm rằng mỗi một người dân bị mất nước biết nỗi nhục của mình, thì nạn chia rẽ sẽ không còn. Chỉ có bọn Việt Cộng bán nước mới tìm đủ phương cách, thủ đoạn để phân hóa nòi giống mà thôi!”.

Vừa nói hết câu, anh thấy em ho rũ rượi, anh nói:

“Anh đề nghị em bỏ hút thuốc lá để còn năng lực mà đóng góp cho đời”.

Nói xong, anh mới giật mình nhớ chuyện ÔNG NĂM CHUỘT” của nhà văn Phan Khôi có đoạn viết:

“Tôi không dạy ông nghề viết văn, ông cũng đừng dạy tôi làm nghề thợ bạc”!

Đúng rồi!

Em là nhà văn đã thành danh, mà dám khuyên em nên sáng tác theo chiều hướng nào thì chẳng khác gì *“đánh trống qua cửa nhà sấm”*.

Hai tuần sau khi trở về San José, em gọi điện thoại cho anh, báo tin: “Em đã bỏ thuốc lá từ hôm anh dặn em. Rồi đây em sẽ định hướng sự nghiệp viết văn của em theo lời anh khuyên bảo”.

Anh quá đổi vui mừng vì không ngờ một lời khuyên của anh được em lắng nghe.

Quả thật, anh cảm thấy Peter Phạm nói đúng:

“BG là người thủy chung với văn chương, nghệ thuật; còn anh là người sống với nghiệp dĩ quân nhân của mình. Bông Giây và anh đều mang nặng mối tình với quê hương thì nhất định phải gặp nhau.”

Cho nên anh hiểu tại sao anh Lê Đô, người bạn văn của em, đánh giá em bằng lời lẽ nồng nàn như dưới đây:

“Tôi thấy chị là người đáng trọng. Nhất là lần chị cho tôi xem hai cuốn video tapes, một quay buổi biểu diễn của các học trò chị, một quay buổi ra mắt Một Truyện Dài Không Có Tên, ý nghĩ này càng mạnh mẽ trong tôi. Trước đám đông, chị rất tự tin, nói năng mạch lạc đủ sức thuyết phục kẻ khác. Trên văn chương, ngài viết chị rất có ma lực lôi cuốn con người. Đó là về cái tài. Còn về cái đức, tôi nói thật, chị là người phụ nữ chân thành đến gần như tuyệt đối. Anh TNH phải may mắn lắm mới gặp được người vợ như chị. Tôi không thấy ai thương chồng bằng chị. Thử tình thương sâu kín, không phải người đàn bà nào cũng có được đâu.”

Anh nghĩ, Trịnh Công Sơn nói đúng: *“Sống trong đời sống, cần có một tấm lòng”*.

Làm bất cứ việc gì, dù lao động trí tuệ hay lao động thể xác, đều cần phải đặt tấm lòng của mình trong đó, thì lương tâm không hổ thẹn.

Anh mơ ước cuối đời sẽ về sống ở Việt Nam để khi qua đời được chôn cất cạnh mộ phần của Mẹ. Niềm mơ ước đó chỉ thành nếu bọn đảng Dân Chủ ngưng những hành động phá hoại để Tổng thống Donald Trump triệt hạ bọn bành trướng Trung Cộng thì đồng bào Việt Nam mình mình mới được giải phóng.

Thân ái chúc em gái của anh dồi dào sức khỏe. Khi nào không bận việc dạy học trò, xin mời em xuống đây thăm anh để chị Hồng đãi em những món ăn của xứ Huế.

Bằng Phong Đặng Văn Âu

Địa chỉ nhà:

10200 Bolsa Avenue

Westminster, California 92683

Địa chỉ email: bangphongdva033@gmail.com

Telephone: 714 – 2765600

□